

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M. P.**, narozený X,
v ČR hlášen na adrese X,
zastoupený Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem,
sídlem Malická 1576/11, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,**
pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 2025, č. j. OAM-10545-28/ZR-2024
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 77 odst. 1 písm. i) a podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Součástí žaloby žalobce učinil návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který odůvodnil tím, že má na území České republiky vytvořené rodinné, sociální i pracovní zázemí. Jeho okamžitý návrat na Ukrajinu by představoval ohrožení výživy jeho, ale i jeho manželky a nezletilého syna. Současně by tento nucený návrat představoval ohrožení pro jeho bezpečnost, zdraví a život, a to s ohledem na stále probíhající konflikt na Ukrajině. Současně je fakticky vyloučeno, aby se vrátil do svého rodného města Melitopolu, které v současné době okupuje ruská armáda. Žalobce současně namítal, že pro výkon jeho ústavního práva na spravedlivý proces, je nezbytné, aby žalobce mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o jeho žalobě. Žalobce na závěr konstatoval, že výkon napadeného rozhodnutí znamená pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

účinku žalobě vzniknout jiným osobám. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud jí podané žalobě přiznal odkladný účinek.

3. Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě uvedl, že s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě nesouhlasí. V případě žalobce nejsou naplněny pro jeho přiznání, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní argumenty, které by mohly iniciovat takový postup. Vydání napadeného rozhodnutí žalobce vyvolal sám svým protiprávním jednáním spočívajícím v mnohačetných útocích na zákonem chráněný zájem společnosti, za které byl pravomocně odsouzen a sankcionován. Žalovaný dále uvedl, že si je vědom složité situace na Ukrajině, i z těchto důvodů byla žalobci stanovena lhůta k vycestování o délce 30 dnů. V případě, kdy by se pro žalobce ukázalo jako nemožné vrátit se do země původu, *má v případě splnění stanovených podmínek možnost požádat o speciální pobytový status, např. o vízum za účelem strpění*. Kromě toho žalobci nebyla uložena povinnost vrátit se na území Ukrajiny, výrokem II. napadeného rozhodnutí byla žalobci stanovena povinnost k vycestování z území ČR, je tak z něj patrné odkud má žalobce odejít, nikoli kam. Z tohoto pohledu tak nemůže dojít k porušení zásady non-refoulement, neboť žalobce není navrácen na území země, ve které mu hrozí nebezpečí závažné újmy. Žalobce zcela vědomě užívá zkreslené argumenty zřejmě proto, aby dramatizoval dopady napadeného rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím není žalobci zakázáno přicestovat či pobývat na území ČR, stejně tak i na území ostatních států EU. Pokud v návrhu argumentuje, že by bylo nemožné nebo neúměrně obtížné v případě úspěchu žaloby vrátit stav věcí do podoby před vydáním napadeného rozhodnutí, měl žalobce tyto fatální dopady konkretizovat, což neučinil. Nad rámec své argumentace žalovaný zmínil, že žalobce má v současné chvíli podánu žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu na území a je zřejmě přesvědčen o tom, že podmínky pro udělení tohoto typu mimořádného pobytového titulu splňuje. Závěrem žalovaný uvedl, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem na dodržování platných předpisů na území ČR. Závažnost protiprávního jednání a rozsah trestné a další protiprávní činnosti, které se žalobce dopustil, jednoznačně převažuje nad okolnostmi v jeho prospěch.
4. Podle ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
5. Ust. § 73 odst. 3 s. ř. s. stanoví, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.
6. Podle ust. § 73 odst. 4 věty první s. ř. s. soud rozhodne o návrhu na přiznání odkladného účinku bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání.
7. Smyslem přiznání odkladného účinku žaloby není oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jedná se o zvláštní nástroj, který má zabránit situaci, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné a nevratné újmě. Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud přiznáním odkladného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

účinku ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud nerozhoduje tak, že by předjímal rozhodnutí ve věci samé, ale zjišťuje existenci zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Zákon stanoví dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek; zaprvé výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a zadruhé přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

8. Z ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že je na žalobci, aby tvrdil a prokázal naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že by výkon nebo právní následky rozhodnutí pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tj. újmu, jež je těžko nahraditelná či kompenzovatelná. Jen tak může soud naplnění této podmínky posoudit. S ohledem na to, že žaloba zásadně nemá odkladný účinek, nesmí být hrozící újma vzhledem k poměrům žalobce bagatelní, ale naopak natolik významná, že opravňuje, aby odkladný účinek byl výjimečně uplatněn. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude újma žalobce i tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod. (srov. usnesení NSS č. j. 6 Afs 73/2014-56 ze dne 21. 5. 2014).
9. Hmotněprávními podmínkami přiznání odkladného účinku žalobě tedy jsou 1) potenciální nepoměrně větší újma pro žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) absence rozporu s důležitým veřejným zájmem. Obě tyto podmínky musí být splněny současně.
10. K prvé z těchto podmínek zaujal Nejvyšší správní soud ve věcech cizineckých tento názor: „*Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že vzhledem k jeho stávajícím osobním a rodinným poměrům, jak je stěžovatel vyličil v návrhu na přiznání odkladného účinku a jak vyplývají ze správního spisu, by nucené opuštění ČR pro něho a pro jeho rodinu mohlo znamenat nenahraditelnou újmu. Navíc má Nejvyšší správní soud za to, že může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. Zároveň Nejvyšší správní soud vychází z toho, že pokud by nedošlo k odkladu právních účinků pravomocného rozhodnutí žalovaného o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, je zde reálné nebezpečí, že by byl stěžovatel skutečně nucen ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území ČR, neboť vzhledem ke zmiňovaným důvodům, které vedly žalovaného k odnětí oprávnění k trvalému pobytu*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stěžovatele, nelze spoléhat na to, že by měl stěžovatel bez dalšího možnost získat jiný druh povolení k pobytu v ČR. Je sice pravdou, že k bezprostřednímu opuštění území ČR by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jen stěží lze předpokládat, že cizinec má předejít případné nenahraditelné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území ČR a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu v ČR na určitou dobu. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v daném případě shledal příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem nenahraditelné újmy u stěžovatele.“ (usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100).

11. Soud má v dané věci za splněnou první podmínku nutnou pro přiznání odkladného účinku, tedy že právními následky napadeného rozhodnutí hrozí žalobci nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku hrozí jiným osobám. Újma oné intenzity spočívá v existenci hrozby újmy na ústavním právu žalobce na spravedlivý proces. Žalobci je nutné umožnit alespoň po dobu probíhajícího soudního řízení legální pobyt na území ČR, neboť nepřiznáním odkladného účinku žalobě by žalobce mohl být do doby vydání rozhodnutí ve věci samé skutečně nucen k opuštění území ČR. Na podkladě zmiňovaného usnesení Nejvyššího správního soudu je pro výkon práva žalobce na spravedlivý proces stěžejním, aby mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o jeho žalobě. Žalobci musí být i přes jeho zastoupení advokátem umožněno vystupovat v soudním řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem a udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení.
12. Současně je však soud nucen odkázat ohledně obavy žalobce z nuceného vycestování na Ukrajinu, na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 303/2019-49, ve kterém se jednoznačně uvádí, že vycestování není následkem rozhodnutí o zrušení pobytového titulu. K vycestování je tak žalobce nucen až poté, co k nynějšímu rozhodnutí přistoupí další okolností – zejména, že si svůj pobytový režim neupraví jinak (srov. např. usnesení NSS č. j. 5 As 73/2011-100 ze dne 18. 8. 2011). Jinými slovy, zrušení pobytového titulu je potřebnou, ale ne dostačující příčinou nuceného vycestování; do řetězce událostí nezbytně musí přistoupit i události další. Z povahy věci pak napadené rozhodnutí samo o sobě nepůsobí žalobci aktuální újmu na rodinném a soukromém životu. Jestliže jeho bezprostředním následkem není vycestování žalobce, nemůže toto absentující vycestování způsobit rozdělení rodiny.
13. V daném případě je také podle názoru soudu nutno zdůraznit, že jelikož je žalobce občanem Ukrajiny, vztahuje se na něho zvláštní ustanovení, v případě, kdy by se pro žalobce ukázalo jako nemožné vrátit se do země původu, *má v případě splnění stanovených podmínek možnost požádat o speciální pobytový status, podle žalovaného ve výše shrnutém vyjádření např. o vízum za účelem strpění.*
14. Ohledně důležitého veřejného zájmu proti sobě v daném případě stojí složka spočívající v ochraně před nepřiměřenými zásahy do života jedince a jeho rodiny a složka spočívající v ochraně společnosti před kriminalitou a dalšími protispolečenskými jevy. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný z moci úřední zahájil řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. i) a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to na základě podnětu Okresního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Plzeň-město. Z výpisu z evidence Rejstříku trestů ČR vyplývá, že byl žalobce opakovaně odsouzen soudem ČR minimálně v šesti případech pro spáchání úmyslného trestného činu. Dle žalovaného se žalobce opakovaně dopouští na území České republiky protiprávního jednání, za které byl pravomocně odsouzen soudy České republiky. Z napadeného rozhodnutí ohledně trestní minulosti žalobce soud zjistil, že byl odsouzen (i) rozhodnutím ze dne 7. 11. 2017 trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-jih, č. j. 16 T 48/2017-72 za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*trestní zákoník*“) k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na zkušební dobu 1 roku a zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na 18 měsíců; (ii) rozhodnutím Okresního soudu Plzeň-jih vydaného ve formě trestního příkazu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 16 T 13/2018-60, kterým byl žalobce odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací a k trestu zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na 2 roky. Toto odsouzení bylo zahlazeno usnesením Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 6. 12. 2024, š. j. 16 Nt 1010/2024-19, které nabylo právní moci dne 17. 12. 2024; (iii) rozhodnutím Okresního soudu Plzeň-jih vydaného ve formě trestního příkazu ze dne 19. 3. 2018, č. j. 1 T 20/2018-102, kterým byl žalobce odsouzen jen za pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a jednak za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ke společnému trestu obecně prospěšných prací a k trestu zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na 3 roky. Toto odsouzení bylo zahlazeno usnesením Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 6. 12. 2024, š. j. 16 Nt 1010/2024-19, které nabylo právní moci dne 17. 12. 2024; (iv) rozhodnutím Okresního soudu Plzeň-jih vydaného ve formě trestního příkazu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 16 T 74/2018-125, kterým byl žalobce odsouzen jen za pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a jednak za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému společnému trestu obecně prospěšných prací a k trestu propadnutí osobního automobilu. Toto odsouzení bylo zahlazeno usnesením Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 6. 12. 2024, š. j. 16 Nt 1010/2024-19, které nabylo právní moci dne 17. 12. 2024; (v) rozhodnutím Okresního soudu v Rokycanech vydaného ve formě rozsudku ze dne 28. 2. 2024, č. j. 2 T 69/2023-92, kterým byl žalobce odsouzen za pokračující přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu a trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na 15 měsíců a (vi) rozhodnutím Okresního soudu Plzeň-město vydaného ve formě trestního příkazu dne 29. 5. 2024, č. j. 6 T 67/2024-67, kterým byl žalobce odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k peněžitému trestu a trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na 30 měsíců. Dále z napadeného rozhodnutí plyne, že z evidenční karty řidiče bylo zjištěno, že žalobce byl několikrát pravomocně sankcionován správními orgány a úmyslné protiprávní jednání.

15. Žalobce uvedl obecné skutečnosti ohledně svého rodinného zázemí na území ČR, v tomto rozsahu je vzal soud při svém rozhodování v úvahu. Soud především zvážil

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

skutečnost, že na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu pobývá od roku 2013, žije zde i jeho manželka a nezletilý syn. Vzhledem k povaze a opakování úmyslné trestné činnosti však došel k závěru, že složku důležitého veřejného zájmu spočívající v ochraně společnosti před kriminalitou a dalšími protispolečenskými jevy je v daném případě nezbytné upřednostnit před složkou tohoto veřejného zájmu spočívající v ochraně před nepřiměřenými zásahy do života jedince a jeho rodiny. Přiznání odkladného účinku žalobě by v daném případě bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

16. Přiznání odkladného účinku žalobě je podmíněno splněním dvou kumulativních hmotněprávních podmínek. Jedna z nich (nepoměrně větší újma pro žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám) je naplněna, kdežto druhá podmínka (nerozpornost s důležitým veřejným zájmem) zde podle názoru zdejšího soudu naplněna není.
17. Závěrem soud dodává, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [104 odst. 2, 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 12. března 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně